

Fernanda Melchor Paradais

Iš ispanų kalbos vertė Eglė Naujokaitytė

R A R A

Vilnius, 2024

Dėl visko kaltas tas storas, ketino paaiškinti jiems. Dėl visko kaltas Frankas Andradė ir tas jo užsisėdimas ant ponios Marijanos. Polas viso labo pakluso, darė, kas liepta. Storas buvo visiškai apsėstas tos moters: Polui rodėsi, kad ištisas savaites nešnekėjo nieko kito, tik kaip ją išpist, bet kokia kaina padaryt savo; vis ta pati dainelė kaip iš užsikirtusios plokštelės, besiblaškantis žvilgsnis, nuo alkoholio užraudusios akys ir sintetinio sūrio milteliais aplipę pirštai, kurių tas paršas švariai nenusilaižydavo, kol nesušlamšdavo viso XXL čipsų pakelio. Išpisiu taip, kad maža nepasirodys, vapėdavo vos liežuvį apversdamas, šlitinėdamas prieplaukoje prie pat krašto, pirma šitaip, tada parklupdysiu ant keturių ir išpisiu va taip, ir, vypsodamas nuo ausies iki ausies ir rodydamas stambius, iš įsiūčio sukąstus dantis, tiesius ir baltus lyg iš dantų pastos reklamos, nusibraukdavo seiles atgalia ranka ir imdavo visu it drebučiai liulančiu kūnu vaizduoti negrabų lytinį aktą, o Polas tik nusukdavo akis, nenoriai nusižvengdavo ir, pasinaudojęs proga, kad dručkis užsiėmęs kitkuo,

trukteldavo iš butelio, prisidedavo dar vieną cigaretę ir iš visų jėgų išpūsdavo dūmus viršun, kad nuvytų įsisiautėjusius pelkių moskitus. Vien drimbos paistalai, galvodavo sau Polas, tuščios šnekos, vien įkaitusio nuo gėrimų paauglio pezalai – bent jau taip iš pradžių manė, pirmais kartais, kai drauge lakė prielaukoje, atokiausiame nedidelio medinio lieptelio palei upę gale, kur nepasiekdavo žibintų šviesa, o fikuso šakų metami šešėliai pridengdavo nuo naktinio sargo ir privataus kvartalo gyventojų žvilgsnių, ypač nuo Franko senelių, kuriuos, pasak jo paties, būtų ištikęs infarktas, jei tik tie būtų pamatę *anūkėlį* vartojantį alkoholinius gėrimus, rūkantį cigaretes ir kišantį į save Dievas žino kokias dar šlykštynes, ir dar, blogiausia, ne vieną, o su *tarnu*, kaip kvartalo darbuotojus vadindavo tas atsilikėlis Urkisa, juolab sodininku; neregėtas skandalas, absoliutus pasitikėjimo sulaužymas, dėl to Polui būtų tekę atsisveikint su darbu – nors iš esmės jam buvo visai vienodai, nes jei ir būtų tekę, jis pagaliau būtų gavęs progą nešdintis iš to prakeikto privačių namų kvartalo ir niekada nebegrįžti; bėda tik ta, kad anksčiau ar vėliau būtų turėjęs pareit namo ir susirieti su motina, ir nors ši mintis jam buvo atgrasi – jei ne tiesiog kokčiai šlykšti, – Polas niekaip negalėjo atsisipirti pagundai. Negalėjo atsakyti tam kuiliui, kai anas prie lango pradėdavo rodyti ženklus, kažkas jį vis traukė eilinį kartą prisilupt prieplaukoj, nors tas mulkis buvo juodai užknisęs, nors jam jau skersai gerklės stovėjo vis tie patys drimbos kliedesiai, tas amžinas užsisėdimas ant kaimynės, kurią vaikėzas beviltiškai įsimylėjo vieną popietę gegužės pabaigoje, kai Maronjų šeimyna baltu Gran Cherokee vairuojamu pačios ponios Marijanos, atvažiavo į Paradais kvartalą pasiimt naujojo būsto raktų.

Polas puikiai prisiminė tą dieną: jam pasirodė juokinga matyti ponią prie vairo, o vyrelį nustumtą į keleivio sėdynę, bet tada zvimbdamas nusileido langas ir į prakaitu žliaugiantį Polo veidą tvokstelėjo ledinio oro gūsis. Moteris buvo su milžiniškais tamsiais akiniais

nuo saulės, ir kol ji aiškino, kas jie tokie ir ko čia atvažiuo, Polas stikluose matė atsispindint save, ji sėdėjo rėkiančia raudona spalva pridažytomis lūpomis, nuogomis rankomis, apkarstytomis sidabrinėmis apyrankėmis, ir tos ėmė skimbčioti it vėjo varpeliai, kai galiausiai Polas pakėlė užkardą ir ji pamojo atsidėkodama. Eilinė, niekuo neypatinga ponija, *šimtai tokių*, visiškai dzin – Polui jos niekad nedarė įspūdžio. Tokia kaip ir kitos ponios, gyvenančios tuose baltuose kvartalo namuose su netikrų čerpių stogais: visos su tamsiais akiniais, gaivios ir energingos už poliarizuotų savo milžiniškų visureigių stiklų, tiesintais dažytais plaukais, nepriekaištingai nulakuotais nagais, bet pažiūrėjus iš arčiau – tikrai ne kosmosas, žodžiu, nieko ypatingo, dėl ko galėtų pasimaišyti galvoj kaip tam sukništam drimbai, rimtai, nieko kažko tokio. Greičiausiai bet kas nesunkiai būtų ją atpažinęs iš fotkių; jos vyras buvo visai garsenybė, vedė laidą per teliką, tad visa šeimynėlė nuolat puikuodavosi laikraščių pramogų skilties puslapiuose: jis – neūžauga plikis, nepaisant žvėriško karščio, nuolat vilkintis marškinius ilgom rankovėm ir švarką, du iščiustyti vaikėzai ir ji, siurbte siurbianti visų dėmesį savo putliomis lūpomis ir kibirkščiuojančiomis, regis, tyliai besišypsančiomis akimis – ir šelmiškomis, ir sykiu piktavališkomis, koketiškai išlenktais antakiais, su platforminiais batais, todėl ūgiu lenkianti vyrą, viena ranka ant liemens, palaidais plaukais, siekiančiais pečius, kaklą išpuošusi akį traukiančiais vėriniais ir pakabučiais. Būtent taip ją geriau apibūdinti: ne tiek graži, kiek traukianti žvilgsnį, ryški, regis, tik tam ir sukurta, kad įsmeigtum į ją akis, sporto salėje nugludintais apvalumais ir iki pusės šlaunų apnuogintomis kojomis, dėvinti gryno šilko sijonėlius ar blyškaus lino šortus, kontrastuojančius su variniu nuolat įdegusios odos tviskesiu. Žodžiu, eilinė šikna, kiekvienam pagal skonį; pakankamai padori šikna, kuriai vis dar sėkmingai pavykdavo nuslėpti gyvenime sukartą kilometrą, raukšles ir dviejų pagimdytų vaikų paliktą žalą – vyresnysis jau visas

jaunikaitis, – reikėjo tik pasitelkti prabangius kremus ir drapanas bei tikslų it metronomas, visiškai tobulai įvaldytą lingavimą klubais; ponias taip vaikščiodavo visada – ar avėtų aukštakulnius, ar basutes, ar tiesiog basa eitų per žolę, ir vien dėl to pusė kvartalo gyventojų atsisukdavo pažiūrėti jai sklendžiant pro šalį. Visai kaip ji ir troško, tiesa? Kad spoksotų į ją geidulingai ir gašliai, visokiomis nešvariomis mintimis palydėtų pavymui. Buvo akivaizdu, kad ji tai *dievina*, kaip ir nuplikęs vyrelis; kiek Polas matė juodu kartu, anas visada stengdavosi parodyti, kad ji – jo nuosavybė: tai apglėbs per liemenį, tai perbrauks ranka per nugarą, tai pliaukštelės per sėdmenis su tokiu pasididžiavimu, koks būdingas tik žyminčiam teritoriją ar besipuikuojančiam savo trofėjais, o žmona sau laiminga vypsodavo, patenkinta nepalijaujamo gėrėjimosi ja kupinu gyvenimu, ir būtent todėl Polas visad užgniauzdavo norą ją nužiūrėti, prisiversdavo suvaldyti kaklu nubėgantį virpulį, kone mašinų impulsą, verčiantį pasukti galvą ir žvilgsniu nusekti tuos džiugiai į šalį linguojančius sėdmenis, maklinėjančius kvartalo gatvėmis, iš pradžių dėl to, kad nenorėjo, jog kas nors – ar pati ponias, ar jos vyras, ar sūnūs, ar tas atsilikėlis Urkisa, bet, svarbiausia, ji pati, ta sukništa boba, – pastebėtų, kaip jis tyrinėja ją, gašliai nužiūrinėja nenuleisdamas akių, su iš pražiotos burnos nutįsusių seilių siūleliu – visai kaip tas mulkis drimba, kai spoksodavo į ją iš tolo. Buvo *akivaizdu*, kad storas kraustosi dėl jos iš proto – net norėdamas nebūtų pajėgęs nuslėpti; Polas irgi tai pastebėjo, nors tuo metu, iš pradžių, gegužės pabaigoje, kai Maronjų šeima buvo ką tik įsikūrusi septintu numeriu pažymėtame name, jie su Franku Andrade dar neleidavo laiko drauge, dar nebuvo paskelbta apie to išperos Mikio vakarėlį ir jiedu niekad nebuvo persimetę nė žodeliu. Bet nepastebėti dručkio, besitrinančio grįstomis Paradais gatvėmis, buvo praktiškai neįmanoma: visad vienišas ir nerandantis ko nusitverti, atsikišusių didžiulių pilvu ir iki rausvumo baltu veidu, nusėtu pūlingais spuogais, o dar tos šviesios

garbanėlės, su kuriomis atrodė kaip tikras mulkis – it koks peršertas cherubinas, ne vaikinai, o liurka neišraiškingu žvilgsniu, atgyjančiu tik tada, kai priešais išdygsta ponija Maronja, kurios anas nesiliovė sekęs nuo pat tos akimirkos, kai šeima atsikraustė į kvartalą. Turėjai būti arba aklas, arba visiškai idiotas, kad nepastebėtum beviltiškų šito nelaimingo paršėko bandymų nors kiek prie jos prisigretinti: jei kaimynė išeidavo į sodelį priešais namą pasiausti su vaikais vilkėdama tik elastiniais šortais ir sportine liemenėle, netrukus *prilimpančia* prie odos apsilaisčius vandeniui iš žarnos, dėl kurios ji kvatodamasi galvynėdavo su savo berniukais, tas šviesiaplaukis riebalų kalnas iškart it kulka *šaudavo* iš namų ir apsimedavo, kad šveičia senelių automobilį, – to darbo šiaip jau neapkentė, bet tokia proga jo imdavosi seniems nė nepradėjus bartis ir varinėti, kaip paprastai, arba grasinti, kad atims kompiuterį ar telefoną. Ir, koks sutapimas, kiekvieną kartą, kai ponija nusileisdavo prie baseino pasidėginti vienu maudydamosi kostiumėliu, neprabėgus nė trims minutėms pasirodydavo tas pats mastodontas, apsitempęs glaudėmis, į kurias vos tilpo, užsimetęs palapinės dydžio marškinėlius, kuriais nesėkmingai bandė pridengti per kraštus virstantį riebalų kupstą, suprask, pilvą, ir užsidėjęs tamsius akinius, kad paslėptų savo, apsėstojo, žvilgsnį, įsmeigtą į savaiminio įdegio kremu išterliotas tolėliau, maždaug per porą gultų, gulinčios ir visiškai į gašlius paršėko atodūsius bei nevykusius trumpikių timplėlėjimus, kuriais tas galvijai bandė nuraminti ir pridengti savo pastirusį dešrigalį, dėmesio nekreipiančios ponios grožybes. Tačiau didžiausią gailėtį kelė jo nuolatiniai bandymai susidraugauti su dviem ponios peniukšliais – ištisėliu Andresu ir išlepintu žliumba Migeliu, kaimynystėje geriau žinomais kaip *Endis* ir *Mikis* – tuos vardus, su absurdiška pretenzija, pamėtėję patys Maronjai, ir Dievas žino kodėl, nes ko jau ko, bet su gringais jie neturėjo nieko bendro, grynai iš noro pasipuikuoti, ir drimba atrodydavo tiesiog juokingai, kai imdavo tiedviem šūkauti žaidimų

aikštelėje, kaip buivolai šnopusdamas paskui Endžio paspirtą kamuolį, visad pasirengęs šliaužioti ir pildyti visas Mikio užgaidas, – viskas vien tam, kad užsitarnautų kvietimą užsukti priešpiečių į kaimynų namus, kur galėtų pasidžiaugti gavęs kad ir kelias akimirkas pabūti šalia savo svajonių moters, savo gašliausių seksualinių fantazijų karalienės ir dalyvės, valdančios lipnų srautą, kurį tas sukniestas smaukykla kas naktį išleisdavo, kartais jau visai paryčiais, svaigdamas apie ją ir jos čiulpikes lūpas, jos apvalainą subinę, jos laukan virstančius papus, negalėdamas užmigti nuo nerimastingų godų, sukilusių nuo tos moters, nuo geidulio, jį užliejusio jau patį pirmą kartą, kai pamatė ją išlipant iš balto visureigio, nuo vidinio putojimo, primenančio šampano, kurį gurkšnodavo jo seneliai švęsdami Naujuosius Metus ir kurio drimba slapčiomis pasiurbčiodavo jiems jau įkaušus, purslus, – svaigulys, kuris jai nesant šalia virsdavo kankinančia tuštuma, tektoninis lūžis, staiga atsiveriantis jo sieloje, kai vakarais kaskart tekdavo spūdinti lauk iš kaimynų namų, mat iš darbo grįžo ponas Maronjas, o vaikams reikia nusipraust ir pabaigt ruošti namų darbus, tuomet ponija Marijana saldžiausiu ir meiliausiu balsu jo paprašydavo eiti savais keliais – jau vėlu, matyt, seneliai imsią nerimauti, kur jis prapuolęs, – ir žaismingai papplekšnojusi jam per sprandą šypsodamasi palydėdavo iki laukųjų durų, o drimbai nelikdavo nieko kito kaip tik kiūtinti namo pabrukus uodegą, vis dar traukiant į save ponios aromata – anot jo, Carolinos Herreros kvepalų, mėtinių cigarečių ir aitraus iškirptėje žvilgančių prakaito lašelių kvapo mišinį, – tebetvyrantį panosėje, ir beviltiškai stengtis besiplečiančią vidinę tuštumą užpildyti jo senelių neapkenčiamais ištvirkėliškais animaciniais filmukais ir TV realybės šou, be saiko ryjamaiais parduotuviniiais sausainiais ir pyragėliais bei milžiniškais dubenimis piene išmirkusių sausų pusryčių, paskui vilktis laiptais viršun ir užsidaryti savo kambaryje su kondicionierium, kur galės sau bezdėti ir žiopsot porno per naują nešiojamą kompą, kurį

pastarojo gimtadienio proga padovanojo seniai ir kurio atmintis jau buvo pergrūsta gašlių vaizdo įrašų, Franko parsisiųstų iš forumų ir rinktinių puslapių, bei papų, skylių ir subinių vaizdų, kurie jam jau buvo bepradedantys pabosti, tačiau į kuriuos jis vis tiek spangindavo ištisas valandas, grynai iš įpratimo. O kas gi beliko, norint nuramint viduje nenumaldomai liepsnojančią ugnį?

Mat nuo tada, kai pasirodė ponja Marijana, to ligonio drimbos gyvenime ėmė dėtis neįprasčiausi dalykai: visa toji porno, kurią žiopso-davo, dabar regėjosi visiškas mėšlas, groteskiška apgavystė, visos tos išsiskėtriojusios bobos, visi tie vyreliai, jas dulkinantys, – visi plastikiniai ir be užsidedimo; supistas nusivylimas, gryna beprasmybė. Pavyzdžiui, viena tokia trumpaplaukė brunetė, dėl tariamo potraukio prie nekaltų paauglių ištisus mėnesius kaitinusi Franką ir žadinusi jam nežabotą, ties stabmeldystės riba balansuojantį geismą, staiga ėmė atrodyti lyg eilinė iš narkomanų skylės ištraukta šliundra – per jauna, kad įtikinamai suvaidintų brandžią grobuonę, be to, tragiškai stokojanti elegancijos ir klasės, kurią spinduliuo ponja Marijana, atlikdama net kasdieniškiausius darbus, – reikėjo tik pamatyti, kaip, parimusi ant virtuvės stalviršio, tarp ilgų pirštų laikydama cigaretę ir basos pėdos krašteliu glostinėdama lygut lygutėlę, kaip reikiant įdegusią kitos kojos blauzdą, ji belaidžiu telefonu plepėdavo su kuria nors drauge. Nieko bendro su tomis apsimetėlėmis, kurių, genamas paaugliškos aistros ir beprotybės, iki tol troško Frankas; kad ir kita – pirmoji iš ilgiausio porno aktorių, kurių drimba buvo apšėstas dar nuo vienuolikos, seneliams namuose įsivedus internetą, sąrašo, ne pirmos jaunystės žydraakė blondinukė, mėgstanti paaikčioti ir pakikenti, kol ją paeiliui dulkina būrelis marozų, o jos įraudę papai siūbuoja ore. Kiek maniakiškų pasmaukymų Frankas skyrė šiai kekšytei – kekšytei, kuri dabar, sugrįžus, anot interneto paieškos istorijos, prie pačių seniausių vaizdo įrašų, atrodė kaip nuvalkiota kūtvela, bjauri ir atstumianti, nuskilusiais